Прощайте, Товтри круглогруді,
і ти, гніздо Кармелюка,
де й досі бойові погуди —
мов червениці чумака,
і ви, яри крутоберегі,
де стільки раз лилася кров...
Прощайте, скомпії, береки:
побачимось не скоро знов.

Минуть роки, і кров зашерхне,
і висихне Збруч, мутна ріка —
і тільки пісня не померкне,
як гнів і ніж Кармелюка.
1923. ПРОРОСТЕНЬ. Київ, 1926, с. 21.